

ВИСШИ СЪДЕБЕН СЪВЕТ	
Регистрационен индекс	Дата
ВСС 3930	20-02-2026

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Министър на правосъдието

Рег. №. *11-04-8*.....

20-02-2026

ДО
Г-Н БОЯН МАГДАЛИНЧЕВ
ПРЕДСТАВЛЯВАЩ
ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

ДО
ЧЛЕНОВЕТЕ НА ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

КОПИЕ:
ДО
Г-Н ТИХОМИР ДИМИТРОВ
ГЛАВЕН СЕКРЕТАР
НА ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

ОТНОСНО: Свикване на заседание на пленума на Висшия съдебен съвет на 26.02.2026 г. (четвъртък) от 09.30 часа.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН МАГДАЛИНЧЕВ,
УВАЖАЕМИ ЧЛЕНОВЕ НА ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ,

След 21.07.2025 г. Република България няма легитимен главен прокурор – нито титуляр на длъжността, нито изпълняващ функциите. Това е становището на

Писмото е изготвено на хартиен носител и се предоставя на адресата на ръка.

върховната съдебна инстанция по наказателни дела, според което върховните съдии третираат актовете на заявяващия се като „и.ф. главен прокурор“ Борислав Сарафов като непораждащи предвидените правни последици за акт на главен прокурор. Становището е съобразено с ясната воля и легитимна цел на законодателя да ограничи временното изпълняване на функциите на главен прокурор до шест месеца след влизането в сила на промените в Закона за съдебната власт - чл. 173, ал. 15.

Според публикувана вече преди повече от четири месеца, на 02.10.2025 г., позиция на Интернет страницата на Върховния касационен съд (ВКС)¹: „Според Наказателната колегия на ВКС правомощията на и. ф. главен прокурор се прекратяват по силата на чл. 173, ал. 15 от ЗСВ след изтичане на шестмесечния срок от влизане в сила на тази разпоредба, поради което искане за възобновяване на наказателно дело, подадено от и. ф. главен прокурор след 21.07.2025 г., не съставлява валидно сезиране.“

В този смисъл са налице множество съдебни актове на ВКС и апелативните съдилища (значително преобладаващият брой съдебни актове поддържат именно тази теза, обратната е застъпвана в много по-малко произнасяния на апелативни съдилища), като: решение № 485 от 12.11.2025 г. по НДВ № 764/2025 г., ВКС, I н.о.; определение № 917 от 6.10.2025 г. по НДВ № 1162/2025 г. на Апелативен съд – София; решение № 325 от 13.10.2025 г. по НДВ № 999/2025 г. на Апелативен съд – София (в мотивната част); решение № 350 от 31.10.2025 г. по НДВ № 1025/2025 г. на Апелативен съд – София (в мотивната част); определение № 1085 от 17.11.2025 г. по НДВ № 1418/2025 г. на Апелативен съд – София; определение № 1090 от 18.11.2025 г. по НДВ № 1401/2025 г. на Апелативен съд – София; протоколно определение № 229 от 18.11.2025 г. по НДВ № 226/2025 г. на Апелативен съд – Бургас; протоколно определение № 235 от 24.11.2025 г. по НДВ № 232/2025 г. на Апелативен съд – Бургас; определение № 1146 от 2.12.2025 г. по НДВ № 1488/2025 на Апелативен съд – София; протоколно определение № 248 от 8.12.2025 г. по НДВ № 253/2025 г. на Апелативен съд - Бургас; протоколно определение № 249 от 8.12.2025 г. по НДВ № 256/2025 г. на Апелативен съд - Бургас; решение № 2 от 8.01.2026 г. по НДВ № 307/2025 г. на Апелативен съд – Варна; решение № 6 от 12.01.2026 г. по НДВ № 486/2025 г. на Апелативен съд –

¹ <https://www.vks.bg/novini/otkaz-za-obrazuvane-i.f.gl.prokuror-02.10.html>

Пловдив; решение № 7 от 15.01.2026 г. по НДВ № 407/2025 г. на Апелативен съд – Пловдив.

Това, че съдилищата масово не приемат за разглеждане правни актове на заявяващия се като и.ф. главен прокурор, е тежък правен проблем, който не само ограничава възможността на Борислав Сарафов да упражнява правомощията на главен прокурор по конкретни наказателни дела, но предизвиква негативни последици за засегнатите лица, обществения интерес в сферата на наказателното правосъдие и правната сигурност въобще.

Драматичният проблем обаче, довел до настоящата безпрецедентна криза на правовата държава, е, че прокуратурата като институция изначално не може да функционира законосъобразно без главен прокурор и това е становището на Конституционния съд (КС), което може да бъде изведено от редица негови решения през годините.

През 2024 г. година КС по к.д. 1/2024 г. отхвърли промените в Конституцията, ограничаващи конституционно определените правомощия на главния прокурор. КС прие, че: *"предприемането на съществена промяна в характера и в обхвата на тези правомощия на главния прокурор неизбежно рефлектира върху конституционно заложените параметри за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на дейността на прокуратурата."*

И още от същото решение: *"Трайна и последователна е практиката на Конституционния съд, че чрез [конституционните правомощия на главния прокурор] „конституционният законодател съсредоточава и персонализира в лицето на главния прокурор крайната отговорност за законосъобразното упражняване от прокурорите на правомощията по чл. 127, т. 1 – 6 от Конституцията, като създава и допълнителна гаранция за точното и еднакво прилагане на законите (материални и процесуални) в рамките на прокуратурата“ (Решение №2/2017 г. по к.д. №13/2016 г., Тълкувателно решение №11/2020 г. по к.д. №15/2019 г., Решение №7/2021 г. по к.д. №4/2021 г.)."*

По аргумент от по-силното основание, след като единствено промяната в характера и обхвата на правомощията на главния прокурор по Конституция ограничава гаранциите за законосъобразно осъществяване на дейността на

Писмото е изготвено на хартиен носител и се предоставя на адресата на ръка.

прокуратурата, то липсата на главен прокурор несъмнено обуславя още по-тежки последици.

Верен е изводът, че йерархично структурираната прокуратура въобще не би могла да функционира законосъобразно при липса на върховен ръководител, който да „персонализира крайната отговорност за законосъобразното упражняване“ на правомощията на всички прокурори. Вече повече от половин година в Република България фактически оперира прокуратура – един от най-важните държавни органи с ключови правомощия в правосъдието, без да са налице необходимите гаранции за точното и еднакво прилагане на законите от прокурорите. Това делегитимира и лишава от обществено доверие не само тази институция, но и правосъдието в България.

В правовата държава никой не може да държи като заложник прокуратурата и държавното управление с фактическо изпълняване на функциите на главен прокурор на практика безсрочно, в нарушение на чл. 173, ал. 15 от Закона за съдебната власт (ЗСВ), лимитиращ допустимия срок за това. Дори ЗСВ формално да допускаше житейския и юридически абсурд за временно назначение без ограничение в срока, тази фактическа безсрочност за изпълняващия функциите главен прокурор би била в остра колизия с Конституцията и с практиката на КС относно мандатността за титулярното заемане на длъжността.

Противоконституционно е дори легитимно избраният главен прокурор да продължи да изпълнява функцията на такъв за неопределено време след изтичане на мандата, съгласно Решение №4/2005 г. по к.д. №11/2004 г. на КС. Според релевантните му мотиви: *„Въвеждането на тази непрекъснатост е въпрос на законодателна преценка. Когато се въвежда, правната ѝ уредба трябва да отговаря на конституционното изискване по чл. 5, ал. 1, което е един от принципите на правовата държава, а именно тя да не противоречи на Конституцията. В случая противоречие има, защото, когато и доколкото осигурява непрекъснатост в изпълнение на длъжността, чл. 28, ал. 9, изр. 2 ЗСВ допуска, както вече се изтъкна, продължаването с неопределено време на срока по чл. 129, ал. 2 от Конституцията“.*

Дори и да се абстрахираме от нормата на чл. 173, ал. 15 от ЗСВ, която беше тълкувана по различен начин от двете колегии на ВСС, или правния абсурд на безсрочното временно заемане на мандатна длъжност, от изключително значение

Писмото е изготвено на хартиен носител и се предоставя на адресата на ръка.

е управленският въпрос защо точно Борислав Сарафов трябва фактически да обитава кабинета на главния прокурор, неясно докога и без да може да издава правно валидни актове. Състояние, при което върховните съдии не признават главния прокурор е нетърпимо от правовата държава. То няма и разумно основание, свързано с личността. Няма доводи на база на публично достъпна информация за изключителност на конкретната личност, оправдаваща нарушаване на закона специално заради нея. Поради това не може да избегнем подозрението, че истинските причини това абсурдно положение да се толерира нямат общо с правото, закона или принципите на добро управление. Явно те се крият зад кулисите, където властта в правосъдието е реално упражнявана.

Във вече близо тригодишния си нелегитимен „фактически мандат“ Борислав Сарафов не е извършил нито едно действие, изграждащо обществено и професионално доверие относно управленските си качества. Той не изпълни нито една от ключовите си заявки, дадени, когато зае поста. Например да чисти прокуратурата от мрежата за паралелно правосъдие "Осемте джуджета", разплитането на която според самия него е „ключов залог за по-нататъшното нормално функциониране на цялата институция прокуратура“.² Съвсем наскоро

² Борислав Сарафов заяви пред вас от високата трибуна на публично заседание на пленума на Висшия съдебен съвет (ВСС) на 06.07.2023 г., по-малко от месец след избора си като и.ф. главен прокурор: „Всъщност, [казусът „Осемте джуджета“] заслужава да изгубим не един ден, а може би цяла седмица и дори повече, защото изясняването на този казус е ключов залог за по-нататъшното нормално функциониране на цялата институция „Прокуратура“. Именно затова аз ще направя всичко необходимо всички обстоятелства да бъдат по един обективен и несъмнен начин изложени пред обществеността и да бъдат в крайна сметка приключени по законосъобразен, обективен начин, по начин, който да отчита всички факти, събития и случки така както са се случили, включително ако трябва да се вземе от съответните колеги решение по активизиране на наказателна отговорност по отношение на замесените лица.“ „Повече от ясно за всички е, че тук се касае, личното ми мнение е, за изключително грозна, груба и безпардонна злоупотреба с институцията „Прокуратура“. За щастие не с цялата прокуратура, а само със Специализираната прокуратура към онзи момент, която наистина е използвана за разчистване на сметки и за превземане на бизнеси.“ „И наистина както обществото и институцията „Прокуратура“ имат необходимост този казус да бъде разследван и изяснен, и изчистен докрай във всички негови аспекти, във всичките му разклонения и метастази“ „За мен е ясно и несъмнено, че казусът „Осемте джуджета“ ако не бъде разследван обективно, всестранно и пълно, е препятствие пред нормализирането на прокуратурата. И прокуратурата не може да продължи без този казус да бъде изчистен по категоричен и обективен начин.“ – стр. 140 и следващите от пълния стенографски протокол

Писмото е изготвено на хартиен носител и се предоставя на адресата на ръка.

по изключително травматичния за цялото ни общество случай „Петрохан“ Борислав Сарафов в самото начало на разследването направи непремерени изявления, съдържащи крайни оценки, които спомогнаха за нагнетяването на огромното обществено напрежение и противопоставяне. Тук трябва да се припомни, че последният титулярен главен прокурор Иван Гешев беше предсрочно освободен от длъжността си от настоящия състав на ВСС именно заради публично изказване.

На описаното особено критично състояние на правовата държава у нас следва да бъде сложен край по най-бързия възможен начин като бъде определен временно изпълняващ функциите на главен прокурор.

Обръщам се с това предложение именно към пленума на ВСС по следните съображения:

При наличната непълнота в ЗСВ кой точно е органът, който е компетентен да определи временно изпълняващ функциите на председател на ВКС, председател на Върховния административен съд (ВАС) и главен прокурор при предсрочно прекратяване или изтичане на мандата на всеки от тримата изброени (респективно на срока от шест месеца, през който едно и също лице е имало право да изпълнява временно съответните функции), би следвало да се приложи правилото на чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове (ЗНА), според който за неуредените от закона случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта.

В настоящия казус „подобният случай“ несъмнено е изборът на титуляр на съответната длъжност главен прокурор или председател на върховен съд, а не изборът на временно изпълняващ длъжността административен ръководител в който и да е друг орган на съдебната власт. Това тълкуване отговаря на целта на закона, регламентиращ различен компетентен орган за избор на тримата най-висши ръководители на органи на съдебната власт, именно с оглед на техните изключителни правомощия и особеното им значение в съдебната система.

от заседанието на пленума на ВСС на 06.07.2023 г. - <https://vss.justice.bg/root/f/upload/40/pr-20-06-07-2023-Plenum.pdf>

Този казус не е никак изчистен към днешна дата, напротив.

Писмото е изготвено на хартиен носител и се предоставя на адресата на ръка.

Следователно законната празнота би трябвало да бъде запълнена с прилагане на процедура, която е най-близка до избора на титуляр точно на трите най-висши уникални ръководни длъжности, чието временно заемане трябва да бъде уредено чрез прилагане на съответната процедура, а не на процедурата за всяка една друга от стотиците ръководни длъжности в съдебната система.

Най-силни са аргументите в подкрепа на цитираната теза именно когато се касае за позицията на главния прокурор, защото, независимо дали е временно заемащ поста, или титуляр, той упражнява на първо място конституционно заложените правомощия, които далеч надхвърлят тези на всеки друг „обикновен“ административен ръководител в прокуратурата. Достатъчно е да се посочи единствено, че главният прокурор (временен или титуляр), ситуиран на върха на строго йерархичната прокурорска институция, притежава ексклузивното конституционно правомощие да упражнява надзор за законност върху дейността на всички прокурори. Според чл. 139, ал. 2 от ЗСВ само той може да отменя или изменя всякакви прокурорски актове, освен ако са били предмет на съдебен контрол. Никой друг административен ръководител в прокуратурата или в съда не може да упражнява власт, която дори да се доближава до тази на главния прокурор (временен или титуляр).

След като „временният главен прокурор“ се намира всъщност много по-близо до „титулярния главен прокурор“, отколкото до всеки друг административен ръководител в прокуратурата, то не може да бъде убедително защитена тезата, че процедурата, по която следва да бъде назначен той, трябва да бъде по-близо до процедурата за назначаване на който и да е „обикновен“ административен ръководител, отново, временен или титулярен.

Далеч не е случайно, че изборът на титулярен главен прокурор се провежда от пленума на ВСС – така се постига много по-голяма представителност при избора на тази най-овластена в съдебната система длъжност. Ето защо този избор с огромен правен и морален залог не може да е ограничен до орган, доминиран от бивши и бъдещи подчинени на главния прокурор други прокурори и следователи. Орган по избора в такава конфигурация, т.е. служители в подобна бивша и бъдеща йерархична зависимост да си избират вътрешно само между тях върховния си ръководител, противоречи на европейските стандарти за добро управление на прокуратурата - независимо дали като част от съдебната, от

Писмото е изготвено на хартиен носител и се предоставя на адресата на ръка.

изпълнителната власт или отделно от властите, и независимо дали е управлявана чрез орган от типа на съдебен или прокурорски съвет.

Назначаването на Борислав Сарафов за и.ф. главен прокурор от прокурорската колегия на 16.06.2023 г. реализира резултат, противоречащ на всякакви принципи на доброто управление – назначен след експресна процедура в рамките на по-малко от ден, без никакъв дебат по същество, без програма, без заложиени цели, за изпълнението на които да се следи, без необходимата представителност на органа по назначаване, и, оказва се, дори без срок.

Предвид всичко изложено и на основание чл. 33, ал. 1 вр. чл. 32, ал. 1, изр. първо от Закона за съдебната власт, свиквам заседание на пленума на Висшия съдебен съвет на 26.02.2026 г. (четвъртък) от 09.30 часа със следния дневен ред:

1. Определяне на временно изпълняващ функциите на главен прокурор.

С УВАЖЕНИЕ,

АНДРЕЙ ЯНКОВ

МИНИСТЪР НА ПРАВОСЪДИЕТО

